

Spomienka na Ľubora Perháča

Dovoľte, aby som svojou spomienkou oslovila i tých, ktorí ho nepoznali....

Na fyzickej pláni nás opustila bytosť Ľubora Perháča, ktorého som si veľmi vážila za jeho snahu, za jeho ideu, za jeho ľudskosť.

Verím, že odišiel preto, aby mohol lepšie splniť úlohu, s ktorou sa sem presne pred 54 rokmi narodil. Človek, ktorý náhlejšie odíde a je v spojení s ľuďmi, čo tu ostali, má zvláštnu silu, ktorú mu poskytuje pohľad z duchovného sveta, v ktorom teraz je a hlboké spojenie s ľuďmi tu na Zemi, s ktorými bol doteraz. Tí poznali jeho ideu, žili ju s ním, stotožnili sa s ňou a budú mať väčšiu silu ju realizovať. On zhora uvidí myšlienky ľudí a privedie ich k sebe. Tak to vidím, už i práve preto, že jeho manželka Miladka, ho našla ležať práve na tom mieste, kde chceli spoločne postaviť kaplnku. Táto kaplnka už mala svoju víziu, svoj projekt, žiaľ kvôli financiám a stavebnému povoleniu sa zatiaľ nezrealizovala. I to je z jeho strany odkaz, že sú potrebné chrámy pre Ducha a pre Dušu vo forme umenia.

Ľubor má pre Slovensko veľa prvenstiev. Prvé dve slovenské obytné goetheanistické budovy v Limbachu a jedna drevená vo Vyšnom Kubíne, kde doteraz žil. Vďaka nemu a jeho manželke sa začali tiež na Slovensku konať prvé obrady Obce kresťanov. Začali i medzi prvými študovať eurýtmiu. Nakoniec sa Miladka stala prvou vyštudovanou Sprachgestaltorkou /Umenie tvorivej reči/ na Slovensku – toto všetko podporoval.

Najväčšie svoje naplnenie však videl v ideji sociálnej trojčlennosti . V tom je tiež jeho prvenstvo, že tieto myšlienky na Slovensku dával do sveta a to nielen ľuďom, ktorí k týmto veciam inklinujú, ale presviedčal ľudí aj z úplne iného spektra a hlavne toho politického. Na prahu päťdesiatky vyjadril sklamanie a cítil, že celá jeho snaha sa akoby nevôľou ľudí na našom Slovensku uberá iným smerom. Mnohí mu možno i nerozumeli a možno sa i všetky predstavy, ktoré videl ako potrebné do budúcnosti ťažšie definovali. Napriek tomu jeho ideji, ktoré stihol sprostredkovať, sa stále viac ukazujú ako pravdivé a ukazuje sa, že videl a tušil, aké sú požiadavky a potreby budúcnosti a vedel, že to i tak všetko nejakým spôsobom príde a bude si prebojovávať cestu.

Bol podporovateľom všetkých snáh o waldorfskú pedagogiku, eurytmiu, antroposofické hnutie a ďalšie príbuzné smery.

Jeho láskavosť a prirodzenosť v tom druhému pomôcť a jeho pokoj a jednanie bez akéhokoľvek hnevu je obdivuhodné. Mnohí mu vďačia za jeho osobnú podporu.

A v čom vždy bol pre mňa príkladom, tak to bol jeho príkladný harmonický vzťah so svojou manželkou Miladkou. Raz som im darovala obraz, ktorý pre nich namaľovala jedna akademická maliarka, kde boli obaja v svadobnom rúchu so slovami, že oni majú svadbu každý deň. Áno, každý ich deň bol spojený s meditačnými myšlienkami, či už z Duševného kalendára, filozofických textov, eurytmie, ktorú robili spolu. Vzácne v dnešnej dobe. Preto verím, že ich spojenie bude hlboko a láskavo pretrvávať, i keď sú pre seba oddelení na fyzickej pláni.

Spomínam si i na jeho vyjadrenie k eurytmii a k eurytmickým šatám, aká je to úľava pre muža obliecť si také niečo, že nie je porozdeľovaný, ako je to pri dnešnom obliekaní, ale že sa naopak celistvejšie cíti a má pocit, že sa takto môže lepšie prejavovať jeho duchovná stránka. Áno, je to pocit pre muža zvláštny, ale je to pocit môcť sa akoby vrátiť do dôb, keď sa napr. v starovekom grécku filozofi takto obliekali a mohli vďaka dôstojnejšiemu oblečeniu vyjadriť vznešenejšie myšlienky.

Viem, že mnohí si ho sprítomňujú a sprevádzajú ho svojou láskou a cítim, že vďaka tomu, aký bol, je jeho prechod cez brány druhého sveta sprevádzaný a nesený na perutiach lásky, ktorú vedel dať každému, s kým sa stretol.

Perla Perpetua Voberová